

blive siddende hjemme og vente paa, at man bliver opmærksom paa dem, men nu vil man indføre et Slags Candidatur for det Tilfælde, at Vedkommende have fast Bopæl paa to Steder. Man vil nøde Den, som i sit stille Sind tænker paa at blive Landsthingsmand, til endog 3 Uger iforveien at henlede Opmærksomheden paa sig ved at skrive til Valgbestyrelsen, at han ønsker at modtage Valg i den ene Kreds, men ikke i den anden, og dette synes jeg er noget støvende. Maaskee vilde det, saaledes som den ærede foregaaende Taler sagde, være hensigtsmæssigt at bestemme, at Valgbarheden kun skulde gjælde i den Landsthingskreds, hvori den Folkethingskreds ligger, i hvilken den Vedkommende gjør sin Valgret til Folkethinget gjældende. — Jeg skal derefter omtale § 57, og jeg er her næsten bange for, at Regjeringen har gjort Kjøbstæderne nogen Uret ved den Maade, hvorpaa den har forstaaet Udtrykket „Statteindtægt“. I Instruxen af 3die August f. A. stod der ikke Noget om dette Punkt, men i Anledning af nogle Forespørgsler, der indkom ifjor Sommer, udtalte Conseilspræsidenten som sin Mening, at der, saalænge der ingen Indkomsskat var fastsat i Kjøbstæderne, alene skulde lægges Vægt paa det sidste af de to Alternativer, nemlig paa Størrelsen af Skatten, der svares, men ikke paa Skatteindtægten. Dette gjør imidlertid en betydelig Forskjel, thi der er Kjøbstæder, som, naar man blot tager Hensyn til Skatten, kun faae 10 pCt. kvalificerede Vælgere, medens de derimod, naar man tillige tager Hensyn til Skatteindtægten, faae 20 pCt. I Regjeringsudkastet var der en Paragraph, nemlig § 14, hvori der udtrykkeligt stod, at Bestemmelsen om Skatteindtægten først skulde komme til Anvendelse, naar Kjøbstædernes Bestatningsforhold ordnedes saaledes, at Skattehernes Bidrag paalignedes efter en officielt opgiven eller ansat aarlig Indtægt. Dette foreslog man i Landstinget forandret saaledes, at Bestemmelsen om Skatteindtægt som Afgang til at opføres i den i § 57 omhandlede Vælgerklasse skulde komme til Anvendelse, „hvor

Vigningscommissionen til Brug ved Formue- og Keilighedsfattens Vigning opgjør Ydernes aarlige Indtægt og ved Skattens Fordeling mellem Yderne i et forud bestemt Forhold tager Hensyn til den saaledes opgjorte Indtægt“. Der blev i den Anledning gjort gjældende, at Skatteforholdene allerede nu i endeel Kjøbstæder ere ordnede saaledes, at der Intet er til Hinder for at bringe Grundlovens Bestemmelse i saa Henseende til Anvendelse, ligesom det ogsaa ganske bestemt ved det sidste Valg er skeet paa nogle Steder, naanseet Regjeringens Udtalelse, men, da Ministeren havde Tvivl om, hvorvidt denne Bestemmelse kunde forenes med hans Opfattelse af Grundloven, og da der imidlertid var forelagt en Indkomsskatte Lov, tog man dette Forslag tilbage. Ved 3die Behandling fremkom der et Endringsforslag, som dog kun gik ud paa en forandret Affattelse af Udcastets oprindelige § 14, men ogsaa dette Forslag blev taget tilbage, deels af Hensyn til Ministerens Udtalelser, og deels af Hensyn til, at man i § 58 fik indført en Bestemmelse om Afgang til Domstolene; man meente, at, naar Noget led Uret, kunde man derved hjælpes, men § 14 fik man ud med det Samme, og man fik ikke noget Andet istedet. Det kan være rigtigt nok at henvise til Domstolene, men, foreligger der et tvivlsomt Spørgsmaal, forekommer det mig, at Lovgivningsmagten bør løse det og ikke kan lade sig nøie med en saadan Henviisning. Om det derimod skal gjøres i denne Valglov eller andetsteds, er en anden Sag, og jeg skal tillade mig at minde om, at det Udvalg, der behandler Kjøbstadcommunalloven, har stillet et Forslag, som vilde hjemle et Begreb, hvorved Bestemmelsen i Grundlovens § 37 om den paa en vis Skatteindtægt kvalificerede Valgret til Landstinget vilde faae praktisk Betydning. Hvis man der vedtager denne Bestemmelse, vil der ikke være særlig Grund til at opføre den i Valgloven.

I § 61 er der skeet to smaa Forandringer, som jeg anseer for heldige, og hvorpaa jeg skal gjøre opmærksom. Den første gaaer ud